

om Naret, eller hvilket Tidrum man nu vil bestemme, men kun forordner den i disse to Tilfælde, Dødsfald og Fjhtning, det viser, hvor uhyre vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade. Dette ligger naturligtvis dels i Opgavens Storhed, fordi der er disse Titusinder af Hjem, som Sagen angaar, men det kan maaske ogsaa ligge noget i den Usikkerhed, der alligevel er om, hvorledes det forholder sig med Smitten. Dernæst skal jeg henvise til Hotellerne, hvor vi have noget lignende. Blot fordi der en eneste Nat har været en syg paa et Hotel, skal der desinficeres der, medens dette ikke fordres i Hjemmene. Og saa møder der her forfælske Spørgsmaal. Hvorledes bliver her i Virkeligheden den syge stillet? En bryttsvag Person gaar omkring og kommer da ind paa et saadant Hotel. Varten er da berettiget til at spørge: „Er du ikke bryttsyg? hvorledes har det sig dermed? du hoster jo! fortæl mig noget om din Sygdom!“ — alt sammen for i fornødent Fald at faa ham paa Døren! Dette fører til, at de bryttsyge i Virkeligheden blive satte under Polititilsyn, at de møde Krænkelse eller i alt Fald Ubehageligheder overalt, og at de mindes om deres Sygdom paa ganske overordentlig mange Omraader. — Og hvem skal nu betale denne Desinfektion? Ja, efter Lovforslagets § 13 skulde man nærmest tro, at det offentlige skulde betale, men dette stemmer ikke med § 14, hvor det kun er de ubemidlede, der skulle have Desinfektionen frit. Det kan ikke nytte, naar de først ere desinficerede, og det offentlige har betalt det, at henvise til, at man skal have det betalt hos en eller anden. Skal den syge betale, er det en stor Byrde at lægge paa ham. Overhovedet fører dette i sine Konsekvenser til, at Husvarten siger til ham, naar han lejer: Du er nok bryttsyg! Ja, maa jeg saa saa og saa meget til Desinfektion! Pengene paa Bordet først! Vil man ikke lægge denne Byrde over paa det offentlige, hvortil jeg ikke synes, at man har Ret, saa tror jeg nok, Samfundet maa sige, at den syge skal være pligtig til at betale det, men det vilde dog være en temmelig ubillig Byrde at lægge paa ham, at han, fordi han har gjort en nødvendig Rejse og har ligget en Nat paa et Hotel, tillige skal betale for en Desinfektion. — Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning med Hensyn til § 5. Den taler om, at det er forbudt ved Gave, Salg eller paa anden Maade at overdrage til andre Gangklæder, Sengklæder o. s. v., som have været benyttede af en syg, som har været angrebet af en af de i denne Lov omhandlede Sygdomme. Den siger ikke, i hvilke Tilfælde

det skal være, men jeg formoder, det er i de Tilfælde, der omhandles i den foregaaende Paragraf. For saa vidt har Forordningen ikke stor Betydning; thi efter den skulle disse Ting alligevel desinficeres, hvilket for øvrigt ogsaa gælder efter det Lovforslag, der er fremsat i det andet Ting. Er det derimod Meningen, at Bestemmelsen skal gælde ligefrem efter Ordlyden, betyder den, at man under Straffansvar lægger denne Forpligtelse paa alle og enhver, at over en bryttsygs Klæder m. m. skal man ikke kunne disponere ved Gave, Salg eller paa anden Maade. Tanken er meget fornuftig; men naar og hvorledes skal det afgøres, om den vedkommende er bryttsyg i den Grad, at Betingelserne for Bestemmelsen ere til Stede? — Der siges i § 10: „Det kan forbydes Personer, der lide af de i denne Lov omhandlede Sygdomme, at deltage i Tilberedelsen af Levnedsmidler“ o. s. v. Maa jeg spørge, hvorledes afgøres dette? Der maa altsaa anordnes en forudgaaende Undersøgelse. Paragraffen kan ikke blive staaende saaledes, der maa nærmere Regler for, hvorledes det skal konstateres, at det er en Person, der lider af denne Sygdom, saaledes at dette kan forbydes ham. Jeg vilde blot henvise til disse Vanskeligheder, men i øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Detailer, kun skal jeg endnu med Hensyn til § 13 bemærke, at det undrer mig at se, at den ærede Ordfører i det Foredrag, han holdt ved Forelæggelsen, har talt om, at Staten skulde bære $\frac{2}{3}$ og Kommunerne $\frac{1}{3}$. Jeg troede, det var en Fortalelse, men jeg hørte den ærede Ordfører nævne det samme i Dag. Jeg skal imidlertid gøre opmærksom paa, at Lovforslaget i sin § 13 skelner ikke mellem $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$, men mellem $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{4}$. Jeg fremdrager ikke dette for at have den Fornøjelse at gøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører har sagt en Fejl — som ogsaa jeg kunde have begaaet — men for at gøre opmærksom paa, at for saa vidt den ærede Ordfører synes at mene, at det er en Anvendelse af Bestemmelserne i Loven af 1892, saa er det ikke rigtigt, thi der er Forholdet det, at Staten bærer det halve og Kommunerne det halve. — Det Lovforslag, der er forelagt i det andet Ting, foreligger jo ikke nu til Drøftelse, men vi saa det jo senere herved i Tinget. Naar imidlertid den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at han ønskede, at dette Lovforslag skulde være obligatorisk, saa har jeg haft Lejlighed til i det andet Ting at bemærke, at Lovforslaget her bruger akkurat de samme Udtryk som Epidemiloven af 1892. Om man skal vælge, at det kun skal være efter Døds-